

— Коли веша тобі сподобала ся, то чому ж мав би я вам перечити? Можеш при провідити її сюди! Я зараз вже поблагодію тобі і нехай та особа твому серцю мила, милає раю, ді мною в однім домі і по тише сядесь по чужих домах!

Петро урядуваний, що бігав по волях йому на те, побіг зараз до гостиниці і розмовів з своїм личний веу, устало ся. Вонаж скоренько перебралася в приватну одягу і разом з Петром поспішила до Онисима.

Вступивши в світлицю, в котрій Онисим разом з гостями подавав їм їсти, дівчина поклонилася їм усім пристойно. Старий Онисим встав з крісла, взяв її за руку і посадив коло Петра і свого том.

— Як тобі на ім'я, красна дівчино? — питає батько.

— Я називаю ся Зулима, — відповідає дівчина. — а проби ви знали, не я за одні, то прощу просухаю! Я є дочкою-одиночкою великого царя, котрої тишив ся маю, як і маю підчас просухи річка, як тишив ся дощом. Була я мала цариця, в великій красі, а з тих вихована, і вже від дитинства мала бути мого великого з олим хорообрім міністром та царицею сказати, вже величезна була то, всі і царські столи повишували. Але ми так Бог заридів, чи лиха судба сулила, викрав мене з тих пишностей домі розбійники і забрали мене в нещасну сторону, на менше остров, де зрабували мене всі до оточеності, до того краю дорогу одік і вже леда хвиля, мала я злинути від острого киндзиря, котра, над мною тримав один розбійник в руці, але Бог заславий і дийде мені ангел хрестителя, котрим був один син Петра, і виратував мене з грішної і здав до сї нещасної смерті. Нему, тому вашому синові Петрові, вища я моя жінка, а тепер свято тут перед вами присягаю, що його не опущу до самої смерті, хоч би мені і не бути його женою! Нехай тільки возьме собі за жену, сего не перечу; але я буду його служницею, буду його розказати повишувати ся, доки мене Господь Бог буде тримати при життю на сій землі.

Винюдаючи ті слова, заляла ся Зулима горючими сльозами і хлинула як мала дитина.

— Колиб ви — озорилла вона дальше, перелякавши ся і своїй жалю здавши — бачили теперішнє положення мого батька, то ви певно кождий снілакали би собі. Віндесь гіркими сльозоньками умиваєсь по утраті своєї одиниці! Таж мої родичі не допускали, щоби на мене порох упав, а хорошили мене днем і ночью, тишили ся мною як рибка чистою водичкою або як мала дитина матірью. Я вже леда день два мала дістати цілий край яко віно від свого батька і леда хвиля стати царицею; аж тут лиха судба прису-